

● În acest număr ● În
paginile ● În acest nu
măr ● În
pagi ● 2-3 ● În
nile
● În acest număr ● În
paginile ● În acest

TENDINȚE ȘI ISPITE ÎN LITERATURA AMATORILOR

ACTUALITATEA

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXII, SERIA II.
NR. 5451
—
4 PAGINI — 25 BANI
—
DUMINICĂ
27 NOIEMBRIE 1966

PITEȘTI: Fabrica de negru de fum în probe tehnologice

Unul din cele mai importante obiective ale regiunii, Fabrica de negru de fum din Pitești, a intrat recent în probe tehnologice. Ea va produce negru de fum de înaltă abstracție destinat mai ales industriei de anvelope și obiectelor de transport, turismului, garniturii și a altor articole tehnice din cauciuc. Aici se vor produce două sortimente superioare de negru de fum. Pentru aceasta se folosesc, ca materie primă, produse petroliere grele — reziduuri ale rafinării din țară — nevalorificate pînă în prezent, asociate în instalații cu gazele de sondă — provenite din exploatarea zăcămintelor petroliere ale regiunii Argeș, și aer și de înaltă și joasă presiune. Nona unitatea industrială din regiunea Argeș, este proiectată de specialiștii de la IPROCHIM-București. Tehnologiile de fabricație și instalațiile de bază sînt construite la întreprinderi de specialitate.

Interviul nostru

cu prof. univ.
AL. ROȘCA
membru corespondent
al Academiei

A ÎNVĂȚĂ ÎN LIMBAJ UNIVERSITAR

Tot mai mult se discută în lumea noastră universitară despre calitatea muncii studentului, despre ritmicitatea pregătirii lui, despre raportul profesor — student în procesul de învățămînt și al educației. O asemenea temă am abordat și noi în discuția pe care am avut-o, recent, cu tovarășul prof. univ. Al. Roșca.

— Am dori, pentru început, să ne precizăm ce considerați defavorabil pentru calitatea de student?

— Sarcina studentului e veche, de cînd există noțiunea de student — să învețe. Raportînd însă procesul de învățămînt profesional la o altă dinamică, mult mai rapidă și de o excepțională largime, a dezvoltării științei, tehnicii și culturii naționale, conținutul activității studentului se constituie din elemente de o pronunțată nouitate și am greși dacă am discuta despre ea ca acum un an sau doi.

În esență, e vorba de o altă optică — o optică, de înaltă exigență, care impune studentului să reflecte asupra activității sale cu adîncă răspundere, de pe poziția socială pe care o ocupă în societate ca student. Nu ne supără cu nimic faptul că tînărul, ajuns student, își împune personalitatea, se vrea respectat ca o individualitate intelectuală. Ne-ar afecta dacă n-ar fi așa. Respectul și-l datorează, însă, mai întîi ei, înțelegînd prin aceasta autoimpunerea unei exigențe fără granițe, fără concesii. Omenirea a respectat dintodeauna, a admirat noțiunea unui intelect superior, cultivat, care a agonisit tot ceea ce omenia e posibil (și e posibil foarte mult!) Mărginirea sau, mai direct, prostia a fost dintodeauna jalnică, detestabilă, privită cu ironie compătimire, ca și posesorul ei. Sînt reacții firești; nefreacă ar fi indulgența, acceptarea mărginirii. Din moment

O parte din complexul excavatorului cu roată și cupe care va asigura descoperirea straturilor de cărbune de la exploatarea minieră Rovinari. Foto: FL. ROȘOGA

Aici YO3KPA!... Aici YO3KPA!... Membrii cercului de radioamatori de la Palatul pionierilor transmisi pe diferite lungimi de undă legînd prietenii în țară și peste hotare. Foto: GR. PREPELIȚĂ

COMUNICAT COMUN

cu privire la vizita președintelui Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Chivu Stoica, în Republica Arabă Unită

La invitația președintelui Republicii Arabe Unite, Gamal Abdel Nasser, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Chivu Stoica, împreună cu soția, au făcut o vizită oficială în Republica Arabă Unită între 20 și 25 noiembrie 1966.

Poporul Republicii Arabe Unite a împlinit pe neașteptate cu o căldură și cordialitate care reflectă relațiile strînse existente între Republica Socialistă România și Republica Arabă Unită.

În cursul sederii în Republica Arabă Unită, președintele Chivu Stoica, soția sa și persoanele care l-au însoțit au vizitat întreprinderi industriale și localități istorice. De asemenea, ei au folosit acest prilej pentru a lua cunoștință în mod direct de progresele însemnate dobîndite de poporul Republicii Arabe Unite.

În timpul vizitei, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România a subliniat admirația poporului român față de realizările înfăptuite de către poporul egiptean sub conducerea președintelui Gamal Abdel Nasser.

Președintele Republicii Arabe Unite și-a exprimat admirația față de succesele obținute de către guvernul și poporul român.

Cele două părți au constatat că vederile lor referitoare la diferite probleme internaționale fundamentale coincid în aprecierea factorilor de bază care influențează situația mondială.

Partea română a dat o înaltă apreciere poliției Republicii Arabe Unite îndreptate spre înfrîngerea păcii mondiale și lupta împotriva colonialismului și neocolonialismului.

Președintele Gamal Abdel Nasser a exprimat înalta apreciere a Republicii Arabe Unite pentru eforturile României de a spori posibilitățile de pace în lume și colaborare internațională, pentru politica dusă de România în sprijinul luptei popoarelor din Africa și Asia împotriva agresiunii și intervenției imperialiste.

Cei doi președinți au subliniat cu satisfacție că noile

(Continuare în pag. a IV-a)

Flori de duminică

Substanța unei știri, posibil de sîră: În orașul București, de la începutul acestui an, prin soarele aprinzător al zilei, apar în vizor Stărușii populari organici sau produsii (1) 14 000 000 lire de flori. Destinația lor? Artelele principale și parcurile orașului. Din răsadnițele de cartier, 60 000 000 (găsești de milioane) de flori au împodobit cartierul din centrul periferic a orașului. Pentru fiecare locuitor al orașului — 50 flori. Un om — o grădina!

Între o altă știre — poem, o citim — melioră: 5 000 000 de flori dăruite mamei, învățătoare, iubitei și hînelutei. școlii. 3 000 000 de flori care au colorat 5 000 000 de simbioze! Se pot face nemuritoare calcule, se poate dovedi cum crește substanțiale, coșnița familiei, se poate vedea mergînd cu pașii, cum viața semenilor noștri devine mai hînelute și mai frumoasă. Și toate sînt rodul muncii de zi cu zi, călăuzită de lăsa dragostei de om. Esențial — dăruirea în lăsa cea mai demnă — este volumul disponibilității (flori noastre autentice), generalizată noastră pentru OM mult mai mare decît oricînd. Și care a putea fi sîmțul său cel mai vizibil dacă nu o floare sărbătorită care o comunică zîmbetului celui care o dăruie, cu zîmbetul celui care o primește. Primii și dăruim flori de cele mai inedite culori, cu aromele lor cele mai savante (lăzile, flori sărbătorite de la modă și pată de culoare, se poate dovedi verde și pînă la cele cu rezonanță și miros exotic. Și floarea înțelegătoare pe țele aceluși simț bun de cînd lumea, dar multiplicat azi în înțelegătoare simțuri. Fiecare simț deosebit, zîmbetul multumirii și recunoștinței mereu aceluși. S-au scris și se vor scrie poeme și lieder-uri, le-ați citit și le-ați cîntat și tu. În fiecare floare a o iubire... Pentru plăcerea, pentru înțelegătoare, pentru soție.

Azi sînt calendarul și-a pus sîră roșă de sărbătorire. E ziua pe care o dăruiești, înțelegătoare, familiei. Să nu lipsească!

V. ARACHELIAN

MASA ROTUNDĂ

CONVORBIRI DESPRE ELEGANȚĂ

Ce este, la urma urmei, eleganța?

Dan Bihoreanu: Baudelaire are un text de mare frumusețe, care comentează un album imaginat al „modelor” din Franța. El crede că fiecare epocă, înțelegând în specificul ei, e „frumoasă” și „eleganță”. Fiecare epocă are preferințe și inclinații specifice, oglindind realitatea ei istorică, idealurile ei, și care toate definesc „gustul epocii”. Moda, în sensul bun al cuvîntului, reflectă tocmai acest gust. Eleganța, spune Baudelaire, este armonizarea comportamentului cu mediul, cu „atmosfera epocii”, „echilibrul” dintre haină și gest, dintre mediul și costum, dintre împrejurare și reacția specifică față de ea. De-a lungul anilor reîntîlnim niște „echilibrări” succesive, mereu altele, dar mereu echilibrări, care sînt — dacă vreți — stilul epocii. Eleganța ar fi, poate, o conformare a comportamentului cu ambianța socială, un echilibru, deci o împăcare în frumos, între tendințele principale ale epocii și felul individual de a reacționa la ele.

Ion Oroveanu: Subscriu la apropierea dintre eleganță și stil. Eleganța s-ar putea să fie tocmai expresia bună, corectă, a unui stil.

Paul Sava: Si eu înțeleg eleganța ca o perfectă armonie între locul în care te găsești, mediul uman, ora, gustul vestimentar etc. și comportare. Aș da un exemplu, exagerat pînă la absurd. Pe maștucasele trepte de marmură care duc spre templul focului veșnic al Vestei, coborîră drapată în albul imaculat și sever al nevinovățiilor o tină vestală. Mersul ei este o alunecare și ea are în mînă o verde ramură de măslin. Cadrul e acoperit de cerul imens și albastru al Italiei. Iată o imagine de eleganță chiar pentru omul secolului XX. Vestala vine însă la București pe o zi ploaioasă de înamă. Își pune peste peplum un „fiș-fiș” verde, la care arborează o umbreluță roșie cu trandafiri maro, și coborîră pe bulevard. Vestala devine pentru mine ridicolă și, așa îmbrăcată, ridicolă ar fi fost ea și pentru romanul de acum 2 000 de ani.

Dan Bihoreanu: V-aș propune ca urmînd vestala să coborîm și noi, din istorie și imaginat, pe un bulevard bucureștean real. Vom vedea, fără îndoială, în primul rînd pe oamenii eleganți care formează majoritatea și care sînt din ce în ce mai mulți. Dar în afară de ei, și printre ei, îi vom zări pe ceilalți.

Discuție condusă de
DAN BIHOREANU
(Continuare în pag. a III-a)

PROCES REBUTURILOR CE ARATĂ FIȘA PERSONALĂ A INCULPAȚILOR...

În nr. 5424 al ziarului nostru am publicat ancheta intitulată „Proces rebuturilor”. Inculpă — procentul de rebut ridicat existent în unele secții ale uzinei „1 Mai” — Pitești. Au fost acuzați și și-au spus cuvîntul factorii care — într-un fel sau altul — au alimentat acest păgubitor al prețului de cost.

Continuăm ancheta noastră. „Complețul de judecată” s-a deplasat de data aceasta la Brașov. „Acuzatul” este întreprinderea textilă „PARTIZANUL ROȘU”.

Care sînt datele procesului? Produsele fabricii brașovene sînt, în general, cunoscute și apreciate pentru calitatea lor. Prezența în „boxa acuzațiilor” a trei „inculpați” — refuzurile, cupoanele și bonificațiile — arată că nu s-a acționat însă pînă la capăt, în toate fazele fluxului tehnologic, pentru îmbunătățirea calității.

Vom lua în ordine pe cei trei „acuzati” și le vom prezenta „portretul fizic”. REFUZURILE ar putea fi expuse într-un plan cu două dimensiuni.

În prima — metrajul pe care-l reprezintă în a doua — valoarea lor. Sub ele un total: pagubele provocate întreprinderii. Pentru a trage concluzii juste să prezentăm evoluția acestor pagube pe trimestre. Refuzurile în primul trimestru s-au ridicat la 3 826 m țesături care echivalează cu 650 000 lei. Pe trimestrul II — peste 1 000 de m, ceea ce reprezintă valoarea de 56 000 lei. În trimestrul III — 1 500 m și, respectiv, 340 000 lei. În luna octombrie încă 640 m valorind 88 000 lei.

Deci în zece luni aproape 7 000 m refuzuri în valoare de circa 1 200 000 lei.

Să vedem și „gabaritul” celorlalți păgubitori. CUPOANELE. Coeficientul admis: 0,5 la sută. Realizat, mereu mai mult: 1,5 la sută în trimestrul I, 1,56 la sută în trimestrul II, 1,32 la sută în trimestrul III, 1,85 la sută în

Ing. N. UDROIU
CONST. PRIESCU
(Continuare în pag. a III-a)

● Știri interviuri repo
rtaje ● Știri interviuri
repo ● Știri ZILNIC inter
viuri reportaje ● Știri
interviuri reportaje ● Știri

INFORMAȚII

LA CASA TINERETULUI DIN BELGRAD

SPORT

Campionatul Europei la fotbal

Poate revanșa...

de Fănuș Neagu

La Napoli (orasul al cărui nume se află pe buzele tuturor italienilor, orașul cântecelor, poarta veșnic deschisă spre Santa Lucia și Capri), unsprezecelea românesc a suferit o înfrângere, care, de data asta nu ne mai afectează atât de mult și nu ne mai întărește convingerea că România este un mare fotbalist. E drept, înfrângerea, oricât justificată i-ar găsi până la urmă, tot înfrângere rămâne (și mai ales că de mulți ani n-am mai câștigat un meci în deplasare) — dar în fața unei formații celebre în toată lumea (cine nu-l cunoaște astăzi pe un Corso, Mazzola sau Sarti) echipa noastră, cu o tactică de joc, după părerea mea, greșită, nu putea să facă mai mult. Ea a jucat o repriză — prima aproape de valoarea ei, dar în partea a doua a îmbătărit. Ceea ce mi se pare curios este faptul că apărarea, foarte subredă în meciul cu Elveția, a fost mai bună decât atunci. Aici, în atac, deficiențele sînt vechi — toți cei patru înaintași, fiind se apropie de poartă, frînează jocul, se reped cu mînea exact acolo unde sînt grupări apărătoare — adică și nu vor în avîntat sau nu pot? — că trăgă de la distanță. Am primit trei goluri (primul gol, semnat de Mazzola, mie, care am urmărit meciul la televizor, mi s-a părut că e opera lui Dăcu) și am marcat unul, prin Dobrin. Scorul putea fi redus de către Frățilă, dar Frățilă, exact ca arul trecut pe San Siro, a suferit de la cîțiva metri în piciorarele lui Sarti. Din atac nu pot menționa decât pe mijlocasul Gherghel, restul jucătorilor, inclusiv Pîrcălab, Faccheti, căpitanul azurilor s-a ocupat permanent de el și s-a suferit intenționează să-l lupte în deșănțare, au săvîrșit greșeli elementare și au căutat întotdeauna poziții ideale, pe care însă nu le-au găsit. Gherghel, Dobrin, Popa și Dăcu (vinovat, cum am spus la primul gol) au fost oamenii care mi-au plăcut cel

mai mult. Ei au dus greul jocului. Publicul napolitan, pe care îl cunosc foarte bine, și-a susținut idolii din primul și pînă în ultimul minut. Pe Fori Grotta (stadionul numără 80.000 locuri și are 69.000 abonați permanenți!), intrat în legendă datorită temperaturii aprins al celor ce-l populau (nu există an în care să nu se înregistreze unul sau mai multe cazuri de spectatori care mor din pricina încoercării) e, uneori aproape imposibil să cîștige cineva. Sîrenele urlă de te scot din minți plensesc zeci de petarde, se bat clopote, se bat tobe — într-un cuvînt, cam așa trebuie să arate alea ce duc spre infern.

Revin la meci — și cu ocazia aceasta arunc iar în discuție o problemă veche. După mine, va fi foarte greu (și asta nu-i nici o nenorocire, dacă vreți) să ocupăm primul loc în grupă. Deci nu spre acest lucru trebuie să ne îndreptăm atenția în primul rînd. După atîtea confruntări (unele ne-au produs multă amărăciune), antrenorii și specialiștii își pot da seama că avem mari goluri în formație, e cazul ca ei să pornească hotărît la remanierea echipei. Sînt destul tineri, foarte talentați, care trebuie chemați și încercați în jocuri mari. Subliniez că trebuie să nu mai ocolim provincia. Vedetele din București s-au cam lăsat pe tînjeală. De ce să-i tragem de mîna și să ne inclinăm în fața lor la nesfîrșit? Nu vor — pace bună, lumea nu se realizează în doi sau în trei înși. E nevoie de curaj să propui și să faci schimbări. Dar a venit timpul pentru aceasta.

În încheiere: italienii, mult mai buni tehnicieni decît noi, nu sînt imbatabili. Sînt cîștigători și în meciul revanșă le putem răsturna multe planuri. Cu condiția, însă, să nu considerăm, ca de atîtea ori, că această înfrîngere seamănă cu o victorie.

● Baznul acoperit formația italiană Pro Calcio din Campionatul Europei. Fiecare găzduiește meciuri. În din care mai fac astăzi cu începere de timpuriu se desfășoară parte formațiile Partii la ore 17 meciuri de în cadrul turneului din Belgrad și Dinamo București și IV-a ediția a „Cupei Germană”.

● Astăzi pe stadionul Republicii din Capitală, se desfășoară întâlnirea de rugbi dintre selecțiunile României și Franței din cadrul „Cupei Naționale”. Datorită valorii mingiiu practic în cele două țări partida se anunță deosebit de echilibrată și promiță să ofere un spectacol sportiv de un bun nivel tehnic.

(Agerpres)

După deschiderea scorului de către echipa noastră

Vizita tovarășului Louis Saillant

Sîmbătă a sosit la București Louis Saillant, secretar general al Federației Sindicale Mondiale, care în drum spre Sofia, unde urmează să participe la Sesiunea Consiliului General al F.S.M., va face o scurtă vizită în țara noastră. La sosire în Gara de Nord au fost de față Constantin Drăgan, președintele Consiliului Central al Uniunii Generale a Sindicatelor din România, membri ai conducerii sindicatelor din țara noastră.

(Agerpres)

ACTUALITATEA

Vizitele delegației de partid și guvernamentale a Republicii Guineea

Vicepreședintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, Ieșe Brajovici, a primit sîmbătă dimineață delegația de partid și guvernamentală a Republicii Guineea, condusă de Diakite Moussa, membru al Biroului Politic Național al Partidului Democratice din Guineea, ministrul comerțului exterior și al băncilor.

La întrevedere, care a decurs într-o atmosferă cordială, au luat parte Georgehe Ciocară, Mihai Marinescu, Nicolae Giosan, miniștri, membri ai conducerii unor ministere.

Sîmbătă dimineață, delegația de partid și guvernamentală a Republicii Guineea, condusă de Diakite Moussa, membru al Biroului Politic Național al Partidului Democratice din Guineea, ministrul comerțului exterior și al băncilor, a avut o conferință cu Ion Cosma, membru al C.C. al P.C.R. și al Consiliului de Stat, Nicolae Toader, adjunct de șef de secție la C.C. al P.C.R. reprezentanți ai Comitetului arădeanesc București al P.C.R., Ministerului Comerțului Exterior și Băncii Naționale a Republicii Socialiste România, generali și ofițeri superiori.

(Agerpres)

Cu prilejul sărbătorii naționale a Iugoslaviei

Cu prilejul sărbătorii naționale a Republicii Socialiste Federative Iugoslavia, vineri la amiază, ambasadorul R.S.F. Iugoslavia la București, Iakša Petrici, a oferit o recepție.

Au participat: Emil Bodnaraș, prim vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, Vasile Vlad, șef de secție la C.C. al P.C.R. Bucur Șchiopu, Adrian Dimitriu, Ștefan Bălan, Aurel

Moga, miniștri, Ion Cosma, președintele Comitetului Executiv al Sfatului popular al Capitalei, membri ai C.C. al P.C.R., conducători ai unor instituții centrale și ai unor organizații de tineri, generali și ofițeri superiori, oameni de știință și cultură, zărugii.

Au luat parte șefii unor misiuni diplomatice și alți membri ai corpului diploma-

(Urmare din pag. 1)

Despre „gust” și prost-gust

Paul Sava: Cine fabrică la urma urmei, acești pantaloni albi, strîmți pînă la genunchi și largi jos? De ce se vind în comerț? Iată niște întrebări al căror răspuns ar fi foarte curios să-l știu?

Dan Bihoreanu: Sînt de acord cu Oroveanu: cred că numai o convenență muncă de educare a gustului poate da rezultate. În domeniul acesta, punctele de contact și influențele sînt elemente puternice de care trebuie să se țină seama. Ca și de o anumite înclinație sora extravaganță, deci spre „originalitatea” căpătătoare la pret minimal.

Paul Sava: S-au deschis cîteva magazine pentru adolescenți. Dar ele n-au „specific”. Sînt niște magazine de confecții ca oricare altele unde cîștigă, găsesc și numere mai mici. De ce oare nu există în aceste magazine un specialist care să poată fi consultat? De ce nu se îmbogățește profilul lor? De ce nu se organizează un raion cu expoziție în care să fie expuse cravatele și ciocarpii care „merg” cu o anumite stofă? S-ar putea merge mai departe. S-ar putea organiza în aceste magazine expoziții permanente cu prezentarea unei tinute complete pentru diferite împrejurări.

Ion Oroveanu: Cred că ideea aceasta ar merita să fie studiată cu seriozitate de către forurile competente, ținînd seama de importanța problemei. Căci comerțul nostru nu oferă la drept vorbind nici o formă de îndrumare

gustului tineretului. Iar acest lucru ar fi bine făcut, o formă concretă și foarte eficientă de educare, de formare a gustului.

Adrian Vișan: În acest sens, ar fi necesar și un apel către creatorii de modele ai caselor de modă și mai ales ai fabricurilor de confecții. Să recunoaștem că tinerețea, adolescenții sînt vitregiți. Preocuparea pentru „modă” destinată lor este nesatisfăcătoare. Ar trebui create și aici „serii mici”, așa cum s-a făcut în alte domenii, modele multe și pline de fantezie. În magazine nu se găsesc astăzi confec-

ționate, urias majoritatea, a tineretului respingătoare exagerate vestimentare. Dar tinerii vor să se îmbrace frumos, cu gust. La 16-17 ani iesirea la un spectacol sau la plimbare este un mic eveniment. Ar trebui ca tovarășii care se ocupă de aceste probleme să vadă o față pregătindu-se să „iasă” și să vadă cum își aranjează fiecare amănunțat la tinute; cu ce gîrli, cu ce aten-

ționate, urias majoritatea, a tineretului respingătoare exagerate vestimentare. Dar tinerii vor să se îmbrace frumos, cu gust. La 16-17 ani iesirea la un spectacol sau la plimbare este un mic eveniment. Ar trebui ca tovarășii care se ocupă de aceste probleme să vadă o față pregătindu-se să „iasă” și să vadă cum își aranjează fiecare amănunțat la tinute; cu ce gîrli, cu ce aten-

ționate, urias majoritatea, a tineretului respingătoare exagerate vestimentare. Dar tinerii vor să se îmbrace frumos, cu gust. La 16-17 ani iesirea la un spectacol sau la plimbare este un mic eveniment. Ar trebui ca tovarășii care se ocupă de aceste probleme să vadă o față pregătindu-se să „iasă” și să vadă cum își aranjează fiecare amănunțat la tinute; cu ce gîrli, cu ce aten-

ționate, urias majoritatea, a tineretului respingătoare exagerate vestimentare. Dar tinerii vor să se îmbrace frumos, cu gust. La 16-17 ani iesirea la un spectacol sau la plimbare este un mic eveniment. Ar trebui ca tovarășii care se ocupă de aceste probleme să vadă o față pregătindu-se să „iasă” și să vadă cum își aranjează fiecare amănunțat la tinute; cu ce gîrli, cu ce aten-

ționate, urias majoritatea, a tineretului respingătoare exagerate vestimentare. Dar tinerii vor să se îmbrace frumos, cu gust. La 16-17 ani iesirea la un spectacol sau la plimbare este un mic eveniment. Ar trebui ca tovarășii care se ocupă de aceste probleme să vadă o față pregătindu-se să „iasă” și să vadă cum își aranjează fiecare amănunțat la tinute; cu ce gîrli, cu ce aten-

ționate, urias majoritatea, a tineretului respingătoare exagerate vestimentare. Dar tinerii vor să se îmbrace frumos, cu gust. La 16-17 ani iesirea la un spectacol sau la plimbare este un mic eveniment. Ar trebui ca tovarășii care se ocupă de aceste probleme să vadă o față pregătindu-se să „iasă” și să vadă cum își aranjează fiecare amănunțat la tinute; cu ce gîrli, cu ce aten-

ționate, urias majoritatea, a tineretului respingătoare exagerate vestimentare. Dar tinerii vor să se îmbrace frumos, cu gust. La 16-17 ani iesirea la un spectacol sau la plimbare este un mic eveniment. Ar trebui ca tovarășii care se ocupă de aceste probleme să vadă o față pregătindu-se să „iasă” și să vadă cum își aranjează fiecare amănunțat la tinute; cu ce gîrli, cu ce aten-

ționate, urias majoritatea, a tineretului respingătoare exagerate vestimentare. Dar tinerii vor să se îmbrace frumos, cu gust. La 16-17 ani iesirea la un spectacol sau la plimbare este un mic eveniment. Ar trebui ca tovarășii care se ocupă de aceste probleme să vadă o față pregătindu-se să „iasă” și să vadă cum își aranjează fiecare amănunțat la tinute; cu ce gîrli, cu ce aten-

ționate, urias majoritatea, a tineretului respingătoare exagerate vestimentare. Dar tinerii vor să se îmbrace frumos, cu gust. La 16-17 ani iesirea la un spectacol sau la plimbare este un mic eveniment. Ar trebui ca tovarășii care se ocupă de aceste probleme să vadă o față pregătindu-se să „iasă” și să vadă cum își aranjează fiecare amănunțat la tinute; cu ce gîrli, cu ce aten-

ționate, urias majoritatea, a tineretului respingătoare exagerate vestimentare. Dar tinerii vor să se îmbrace frumos, cu gust. La 16-17 ani iesirea la un spectacol sau la plimbare este un mic eveniment. Ar trebui ca tovarășii care se ocupă de aceste probleme să vadă o față pregătindu-se să „iasă” și să vadă cum își aranjează fiecare amănunțat la tinute; cu ce gîrli, cu ce aten-

ționate, urias majoritatea, a tineretului respingătoare exagerate vestimentare. Dar tinerii vor să se îmbrace frumos, cu gust. La 16-17 ani iesirea la un spectacol sau la plimbare este un mic eveniment. Ar trebui ca tovarășii care se ocupă de aceste probleme să vadă o față pregătindu-se să „iasă” și să vadă cum își aranjează fiecare amănunțat la tinute; cu ce gîrli, cu ce aten-

ționate, urias majoritatea, a tineretului respingătoare exagerate vestimentare. Dar tinerii vor să se îmbrace frumos, cu gust. La 16-17 ani iesirea la un spectacol sau la plimbare este un mic eveniment. Ar trebui ca tovarășii care se ocupă de aceste probleme să vadă o față pregătindu-se să „iasă” și să vadă cum își aranjează fiecare amănunțat la tinute; cu ce gîrli, cu ce aten-

ționate, urias majoritatea, a tineretului respingătoare exagerate vestimentare. Dar tinerii vor să se îmbrace frumos, cu gust. La 16-17 ani iesirea la un spectacol sau la plimbare este un mic eveniment. Ar trebui ca tovarășii care se ocupă de aceste probleme să vadă o față pregătindu-se să „iasă” și să vadă cum își aranjează fiecare amănunțat la tinute; cu ce gîrli, cu ce aten-

ționate, urias majoritatea, a tineretului respingătoare exagerate vestimentare. Dar tinerii vor să se îmbrace frumos, cu gust. La 16-17 ani iesirea la un spectacol sau la plimbare este un mic eveniment. Ar trebui ca tovarășii care se ocupă de aceste probleme să vadă o față pregătindu-se să „iasă” și să vadă cum își aranjează fiecare amănunțat la tinute; cu ce gîrli, cu ce aten-

ționate, urias majoritatea, a tineretului respingătoare exagerate vestimentare. Dar tinerii vor să se îmbrace frumos, cu gust. La 16-17 ani iesirea la un spectacol sau la plimbare este un mic eveniment. Ar trebui ca tovarășii care se ocupă de aceste probleme să vadă o față pregătindu-se să „iasă” și să vadă cum își aranjează fiecare amănunțat la tinute; cu ce gîrli, cu ce aten-

ționate, urias majoritatea, a tineretului respingătoare exagerate vestimentare. Dar tinerii vor să se îmbrace frumos, cu gust. La 16-17 ani iesirea la un spectacol sau la plimbare este un mic eveniment. Ar trebui ca tovarășii care se ocupă de aceste probleme să vadă o față pregătindu-se să „iasă” și să vadă cum își aranjează fiecare amănunțat la tinute; cu ce gîrli, cu ce aten-

ționate, urias majoritatea, a tineretului respingătoare exagerate vestimentare. Dar tinerii vor să se îmbrace frumos, cu gust. La 16-17 ani iesirea la un spectacol sau la plimbare este un mic eveniment. Ar trebui ca tovarășii care se ocupă de aceste probleme să vadă o față pregătindu-se să „iasă” și să vadă cum își aranjează fiecare amănunțat la tinute; cu ce gîrli, cu ce aten-

Deși ploaia de noiembrie continuă să se cearnă deasupra capitalei Iugoslave, totuși animația de pe principalele bulevarde nu conțenește de loc. Piața „Marx-Engels”, scaldată în lumina neonului te întîmpină primitoare, după ce ai avut prilejul să cunoști în drum Galeria de artă modernă, Galeria de fresce, Biblioteca națională, Muzeul Național și Muzeul Orașului.

Dar izău în dreptul unui bloc masiv — construcție mesleșugită din aluminu și sticlă — te oprește fără să vrei o aglomerație formată numai din tineri. Primind concursul binevoitor al unuia dintre ei, dispus să ne traducă textul de pe un mare afiș prins la „întrare”, constatăm că ne aflăm chiar la porțile Casei tineretului din Belgrad — „foarte cunoscută și apreciată de tineri” — după cum ne asigură tînarul amfitrion.

Pășim înăuntru. O sală de primire decorată cu picturi murale de o reală frumusețe (bine să te anunțe chiar dintr-un început că rațiunea existenței casei este aceea de a-l sprîjini pe tînar în formarea gusturilor sale estetice, în folosirea interesantă și plăcută a orelor libere. În centrul casei, o sală imensă de dans, luminată discret. Candelabre în formă de gigantice lelele flutără lumini violacee. În timp ce sub ele 500 de băieți și fete dansează în ritmul orchestrelor studențești „Junior” Miroslav Citacovici, din conducerea Casei, ne explică o seamă de amănunte privitoare la funcționarea acestei instituții. În-

trucit numărul tinerilor doritori de dans este extrem de mare, programul fiecărei zile cuprinde o după-amiază de dans. Sîmbătă și duminică se dansează în două serii: primul 500 de tineri de la 3.30 la 7, ceilalți, între 7.30 și 11.

Surprinzem o curiozitate: după fiecare minut de dans, indiferent în ce punct se află melodia, orchestra încetează să mai cînte și toți tinerii se opresc. După cîteva secunde, totul reîncepe pentru că peste un alt minut să intervină aceeași pauză.

— În sala fiind mai cu seamă tineri de 16, 17 și 18 ani, după fiecare minut de dans introducem cite 10 secunde pentru odihnă. Este vorba de un principiu medical valoros, întocmai ca cel respectat de alpinisti. De asemenea, după o oră și jumătate de dans, intervine o pauză de jumătate de oră.

La o mîștură alături la balcon, unde adolescenții pot avea diferite sucuri și cafea, ne întretinem cu citiva tineri. Vera Matei, studentă în anul I la Institutul de filologie, ne relatează despre preocupările culturale din cadrul Casei. Există mai multe cercuri, fie de inițiere artistică — se fac frecvent vizite la Muzeul Național, Academia de arte, Pa-

vilionul de arte „Cvjeteta Zuzoric” — fie de creație. Echipa de teatru și cea de dansuri a Casei au obținut repetate succese prin programele prezentate chiar la Casa, Nikolic Hora, student la Electrotehnică, sportiv renumit — face parte din reprezentativa națională de caiac-canoe — amîneste excursiile organizate de Casa pentru cunoașterea țării, a frumusețelor sale, a locurilor în care s-a dus lupta împotriva fascismului în timpul celui de al doilea război mondial.

— De altfel, aceeași animație există la Casa și în timpul săptămîinii — tîne să ne informeze Mira Bacalovici, muncitoare la o fabrică de ciocolată. În săptămîina trecută s-a desfășurat un simpozion cu care prilej au fost prezentate printre altele figuri luminoase ale luptei popoarelor iugoslave împotriva fascismului și cea a eroului popular Jikita Ivanovici-Spanel, al cărui bust a fost dezvelit nu de mult în Parcul eroilor din Valievo; cu același prilej, au fost reamintite acțiunile elevilor școlii din Virmarika Rania, care au căzut în lupta împotriva fascismului.

„O lumină puternică a pătruns în marea sală de dans. Este semnalul. Orchestra a început să răspîndească în jur armonii. Este ora cînd 500 de tineri părăsesc Casa lor, lăsînd locul altor 500 care acceptă la intrare, acolo unde un mare afiș prezintă programul Casei pentru săptămîina viitoare.

„Ploaia continuă să se cearnă în timp ce sutele de tineri se răspîndesc pe bulevarde...”

CAROL ROMAN

Insemnări din Iugoslavia

după fiecare minut de dans introducem cite 10 secunde pentru odihnă. Este vorba de un principiu medical valoros, întocmai ca cel respectat de alpinisti. De asemenea, după o oră și jumătate de dans, intervine o pauză de jumătate de oră.

La o mîștură alături la balcon, unde adolescenții pot avea diferite sucuri și cafea, ne întretinem cu citiva tineri. Vera Matei, studentă în anul I la Institutul de filologie, ne relatează despre preocupările culturale din cadrul Casei. Există mai multe cercuri, fie de inițiere artistică — se fac frecvent vizite la Muzeul Național, Academia de arte, Pa-

care acționează mult mai larg. Eu am fost elev al Colegiului N. Bălcescu din Craiova, și alături de mii de foști elevi ai lui, am purtat cu mîndrie uniforma liceului. Știam că liceul meu se cheamă „colegiu” pentru că are peste 100 de ani de existență. Pe ușa clasei mele era o inscripție: „În această clasă a învățat Nicolae Titulescu”. Știam că în tabloul lui Aman: „Hora Unirii” la Craiova clădirea din fund era clădirea liceului meu ai cărui elevi au fost prezenți la toate marile acte istorice. Uniforma reprezenta pentru mine romantismul acestor tradiții, ea satisfacerea niște valențe estetice ale vîrstei.

Paul Sava: Imi aduc și eu aminte de o întimplare din anii liceului. La trecerea în „cursul superior” pe banda specială se punu o bențiuă pe care n-o aveam cît din „inferior”. Imi amintesc că am alergat în tot orașul să mi-o cumpăr încă înainte de „capacitate” și că abia am așteptat vacanța, tocmai vacanța, ca să pot purta uniforma cu insemnele de elev de „curs superior”.

Ion Oroveanu: Eu pledez pentru o uniformă, diferențiată pe școli, dar contemporană. Sînt de altfel foarte multe școli noi, înființate foarte recent.

Paul Sava: Orice școală care acționează mult mai larg. Eu am fost elev al Colegiului N. Bălcescu din Craiova, și alături de mii de foști elevi ai lui, am purtat cu mîndrie uniforma liceului. Știam că liceul meu se cheamă „colegiu” pentru că are peste 100 de ani de existență. Pe ușa clasei mele era o inscripție: „În această clasă a învățat Nicolae Titulescu”. Știam că în tabloul lui Aman: „Hora Unirii” la Craiova clădirea din fund era clădirea liceului meu ai cărui elevi au fost prezenți la toate marile acte istorice. Uniforma reprezenta pentru mine romantismul acestor tradiții, ea satisfacerea niște valențe estetice ale vîrstei.

Paul Sava: Imi aduc și eu aminte de o întimplare din anii liceului. La trecerea în „cursul superior” pe banda specială se punu o bențiuă pe care n-o aveam cît din „inferior”. Imi amintesc că am alergat în tot orașul să mi-o cumpăr încă înainte de „capacitate” și că abia am așteptat vacanța, tocmai vacanța, ca să pot purta uniforma cu insemnele de elev de „curs superior”.

Ion Oroveanu: Eu pledez pentru o uniformă, diferențiată pe școli, dar contemporană. Sînt de altfel foarte multe școli noi, înființate foarte recent.

Paul Sava: Orice școală care acționează mult mai larg. Eu am fost elev al Colegiului N. Bălcescu din Craiova, și alături de mii de foști elevi ai lui, am purtat cu mîndrie uniforma liceului. Știam că liceul meu se cheamă „colegiu” pentru că are peste 100 de ani de existență. Pe ușa clasei mele era o inscripție: „În această clasă a învățat Nicolae Titulescu”. Știam că în tabloul lui Aman: „Hora Unirii” la Craiova clădirea din fund era clădirea liceului meu ai cărui elevi au fost prezenți la toate marile acte istorice. Uniforma reprezenta pentru mine romantismul acestor tradiții, ea satisfacerea niște valențe estetice ale vîrstei.

Paul Sava: Imi aduc și eu aminte de o întimplare din anii liceului. La trecerea în „cursul superior” pe banda specială se punu o bențiuă pe care n-o aveam cît din „inferior”. Imi amintesc că am alergat în tot orașul să mi-o cumpăr încă înainte de „capacitate” și că abia am așteptat vacanța, tocmai vacanța, ca să pot purta uniforma cu insemnele de elev de „curs superior”.

Ion Oroveanu: Eu pledez pentru o uniformă, diferențiată pe școli, dar contemporană. Sînt de altfel foarte multe școli noi, înființate foarte recent.

Paul Sava: Orice școală care acționează mult mai larg. Eu am fost elev al Colegiului N. Bălcescu din Craiova, și alături de mii de foști elevi ai lui, am purtat cu mîndrie uniforma liceului. Știam că liceul meu se cheamă „colegiu” pentru că are peste 100 de ani de existență. Pe ușa clasei mele era o inscripție: „În această clasă a învățat Nicolae Titulescu”. Știam că în tabloul lui Aman: „Hora Unirii” la Craiova clădirea din fund era clădirea liceului meu ai cărui elevi au fost prezenți la toate marile acte istorice. Uniforma reprezenta pentru mine romantismul acestor tradiții, ea satisfacerea niște valențe estetice ale vîrstei.

Paul Sava: Imi aduc și eu aminte de o întimplare din anii liceului. La trecerea în „cursul superior” pe banda specială se punu o bențiuă pe care n-o aveam cît din „inferior”. Imi amintesc că am alergat în tot orașul să mi-o cumpăr încă înainte de „capacitate” și că abia am așteptat vacanța, tocmai vacanța, ca să pot purta uniforma cu insemnele de elev de „curs superior”.

care acționează mult mai larg. Eu am fost elev al Colegiului N. Bălcescu din Craiova, și alături de mii de foști elevi ai lui, am purtat cu mîndrie uniforma liceului. Știam că liceul meu se cheamă „colegiu” pentru că are peste 100 de ani de existență. Pe ușa clasei mele era o inscripție: „În această clasă a învățat Nicolae Titulescu”. Știam că în tabloul lui Aman: „Hora Unirii” la Craiova clădirea din fund era clădirea liceului meu ai cărui elevi au fost prezenți la toate marile acte istorice. Uniforma reprezenta pentru mine romantismul acestor tradiții, ea satisfacerea niște valențe estetice ale vîrstei.

Paul Sava: Imi aduc și eu aminte de o întimplare din anii liceului. La trecerea în „cursul superior” pe banda specială se punu o bențiuă pe care n-o aveam cît din „inferior”. Imi amintesc că am alergat în tot orașul să mi-o cumpăr încă înainte de „capacitate” și că abia am așteptat vacanța, tocmai vacanța, ca să pot purta uniforma cu insemnele de elev de „curs superior”.

Ion Oroveanu: Eu pledez pentru o uniformă, diferențiată pe școli, dar contemporană. Sînt de altfel foarte multe școli noi, înființate foarte recent.

Paul Sava: Orice școală care acționează mult mai larg. Eu am fost elev al Colegiului N. Bălcescu din Craiova, și alături de mii de foști elevi ai lui, am purtat cu mîndrie uniforma liceului. Știam că liceul meu se cheamă „colegiu” pentru că are peste 100 de ani de existență. Pe ușa clasei mele era o inscripție: „În această clasă a învățat Nicolae Titulescu”. Știam că în tabloul lui Aman: „Hora Unirii” la Craiova clădirea din fund era clădirea liceului meu ai cărui elevi au fost prezenți la toate marile acte istorice. Uniforma reprezenta pentru mine romantismul acestor tradiții, ea satisfacerea niște valențe estetice ale vîrstei.

Paul Sava: Imi aduc și eu aminte de o întimplare din anii liceului. La trecerea în „cursul superior” pe banda specială se punu o bențiuă pe care n-o aveam cît din „inferior”. Imi amintesc că am alergat în tot orașul să mi-o cumpăr încă înainte de „capacitate” și că abia am așteptat vacanța, tocmai vacanța, ca să pot purta uniforma cu insemnele de elev de „curs superior”.

Ion Oroveanu: Eu pledez pentru o uniformă, diferențiată pe școli, dar contemporană. Sînt de altfel foarte multe școli noi, înființate foarte recent.

Paul Sava: Orice școală care acționează mult mai larg. Eu am fost elev al Colegiului N. Bălcescu din Craiova, și alături de mii de foști elevi ai lui, am purtat cu mîndrie uniforma liceului. Știam că liceul meu se cheamă „colegiu” pentru că are peste 100 de ani de existență. Pe ușa clasei mele era o inscripție: „În această clasă a învățat Nicolae Titulescu”. Știam că în tabloul lui Aman: „Hora Unirii” la Craiova clădirea din fund era clădirea liceului meu ai cărui elevi au fost prezenți la toate marile acte istorice. Uniforma reprezenta pentru mine romantismul acestor tradiții, ea satisfacerea niște valențe estetice ale vîrstei.

Paul Sava: Imi aduc și eu aminte de o întimplare din anii liceului. La trecerea în „cursul superior” pe banda specială se punu o bențiuă pe care n-o aveam cît din „inferior”. Imi amintesc că am alergat în tot orașul să mi-o cumpăr încă înainte de „capacitate” și că abia am așteptat vacanța, tocmai vacanța, ca să pot purta uniforma cu insemnele de elev de „curs superior”.

Ion Oroveanu: Eu pledez pentru o uniformă, diferențiată pe școli, dar contemporană. Sînt de altfel foarte multe școli noi, înființate foarte recent.

Paul Sava: Orice școală care acționează mult mai larg. Eu am fost elev al Colegiului N. Bălcescu din Craiova, și alături de mii de foști elevi ai lui, am purtat cu mîndrie uniforma liceului. Știam că liceul meu se cheamă „colegiu” pentru că are peste 100 de ani de existență. Pe ușa clasei mele era o inscripție: „În această clasă a învățat Nicolae Titulescu”. Știam că în tabloul lui Aman: „Hora Unirii” la Craiova clădirea din fund era clădirea liceului meu ai cărui elevi au fost prezenți la toate marile acte istorice. Uniforma reprezenta pentru mine romantismul acestor tradiții, ea satisfacerea niște valențe estetice ale vîrstei.

Paul Sava: Imi aduc și eu aminte de o întimplare din anii liceului. La trecerea în „cursul superior” pe banda specială se punu o bențiuă pe care n-o aveam cît din „inferior”. Imi amintesc că am alergat în tot orașul să mi-o cumpăr încă înainte

